

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΟΓΑΙΑΣ κ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2007

Υπό Αρχιμανδρίτου Νικηφόρου Α. Κυπριανού
Εφημερίου Ι.Ν. Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Γλυκῶν Νερῶν

Κυριακή 28 Ὀκτωβρίου 2007 Κυριακή Ζ' Λουκᾶ (Λουκ. 8, 41-56)

Αγίας Σκέπης. Ἐθνική Ἑορτή

«Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ἐγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ».

Ὁ Κύριος, ἀδελφοί μου, βαδίζει πρὸς τὸ κεραυνοκτυπημένο σπίτι τοῦ Ἰαείρου. Ἡ κόρη του, μιὰ δωδεκάχρονη παιδούλα, λίγο πρὶν ἔχει κλείσει τὰ ἀθῶα μάτια της γιὰ πάντα. Κρούα καὶ παγωμένη κείτοταν ἀκίνητη στὸ κρεβάτι τοῦ θανάτου. Μόνη ἐλπίδα ἀπομένει ὁ Ἰησοῦς, τὸν ὁποῖο συνοδεύει πλήθος ἀνθρώπων καὶ ὁ ἀπαρηγόρητος πατέρας. Κάποια στιγμή ὁ Θεῖος διδάσκαλος σταματᾷ ἀπότομα καὶ ρωτᾷ. Ποιὸς μὲ ἔχει ἀγγίξει; Οἱ μαθητὲς γεμᾶτοι ἀπορία τοῦ λένε· Κύριε, τόσοι πολλοὶ ἄνθρωποι σὲ συμπιέζουν καὶ ρωτᾷς ποιὸς σὲ ἔχει ἀγγίξει; Ναί, ἐπανελάβε ὁ Κύριος. Κάποιος μὲ ἔχει ἀγγίξει. Τὸ γνωρίζω. Ἐνοίωσα μέρος ἀπὸ τὴ δύναμή μου νὰ μεταδίδεται σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς παρόντες. Φοβισμένη καὶ μὲ τρεμάμενα χεῖλη ἡ «αἰμορροούσα» γυναῖκα ὠμολόγησε τὴν πράξη της καὶ συγχρόνως ἀναδεικνύει τὴ μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ μόνη καὶ διαρκὴς παράκληση τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸς φυγαδεύει κάθε θλίψη καὶ μεταμορφώνει κάθε ἀνθρώπινο πόνον καὶ ἀπὸ ὅπου περνᾷ μεταδίδει ζωὴ. Τὰ πάντα ἀνθίζουσιν στὸ πέρασμά Του. Ἀπὸ τὸ σκοτάδι ἀνατέλλει φῶς καὶ ἀπὸ τὴν ἀσθένεια σιδερένια υἰγεία καὶ τέλεια θεραπεία. Στὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς θεραπείας τῆς αἰμορροούσης γυναίκος ἀξίζει νὰ τονίσουμε τὴν τόλμη της, πὺν ἐπαινέθηκε ἄλλωστε καὶ ἀπὸ τὸν Διδάσκαλο. Δώδεκα χρόνια ὑπέφερε ἀπὸ συνεχῆ αἰμορραγία μὲ συνέπεια νὰ ἀποκλείεται ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ καὶ θρησκευτικὴ ζωὴ ὡς ἀκάθαρτη. Μέσα στὴν ἀπελπισία της πλησίασε τὸν Χριστὸ «ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου Αὐτοῦ» καὶ ἀμέσως «ἔστη ἡ ρύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς» ὑπερνικώντας ἔτσι ὅλους τοὺς κοινωνικοὺς καὶ θρησκευτικοὺς κανόνες συμπεριφορᾶς, πὺν ἀπαγορεύουν τὴν εἴσοδο στὴ συναγωγὴ καὶ τὴν ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἄλλους. Ἐδειξε θάρρος, τόλμησε, πλησίασε τὴν «ὄντως Ζωὴ» καὶ ἐκεῖ βρῆκε τὴν θεραπεία της καὶ μᾶς δίδαξε ὅτι, γιὰ νὰ συναντηθοῦμε μὲ τὸν Χριστό, χρειάζεται τόλμη, θάρρος καὶ πίστη, ὅπως ἀκριβῶς τόλμη καὶ θάρρος χρειάζεται, γιὰ νὰ πείσ τοὺς ἀνθρώπους νὰ σταματήσουν νὰ κλαῖνε γιὰ τὸν θάνατο προσφιλοῦς προσώπου, ὅπως στὴν σημερινὴ εὐαγγελικὴ διήγηση. «Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει» Ὁ Κύριος μας ὅμως τὸ συνιστᾷ τοὺς συγγενεῖς τοῦ Ἰαείρου, δηλαδὴ νὰ σταματήσουν νὰ κλαῖνε μὲ ἀπελπισία, γιατί μὲ τὴν ἐνανθρώπισή Του ὁ θάνατος ἔχασε τὴν πραγματικὴ του διάσταση καὶ σημασία. Εἶναι ἕνας ὕπνος. Καὶ ἀκόμη εἶπε αὐτὸν τὸν λόγο ἐν ὧσφι τῆς ἀναστάσεως τῆς κόρης πὺν θὰ ἔκανε σὲ λίγο. Ὅπου εἶναι ὁ Χριστὸς, ἐκεῖ θάνατος δὲ χωρεῖ. Ὁ θάνατος νικήθηκε διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἀδελφοί μου, τρεῖς ἀναστάσεις ἔκανε ὁ Ἰησοῦς. Τὴν μία στὴν κόρη τοῦ Ἰαείρου (σήμερᾶ μας τὴν διηγήθηκε ὁ ἱερός Εὐαγγελιστής), τὴ δεύτερη στὸν υἱὸ τῆς χήρας τῆς Ναῖν καὶ τὴν τρίτη στὸ Λάζαρο. Τὴν πρώτη τὴν ἔκαμε λίγες στιγμὲς μετὰ τὸ θάνατο. Τὴ δεύτερη λίγες ὥρες μετὰ τὴν ἐκπονή καὶ τὴν τρίτη τέσσερις μέρες μετὰ τὸν θάνατο καὶ στὸν τάφο, γιὰ νὰ δείξῃ τὴν παντοδυναμία Του καὶ τὴν ἀληθινὴ ἀνάσταση σὲ ὅλες τὶς ἡλικίες καὶ σὲ κάθε βῆμα τοῦ θανάτου. Ἀδελφοί, ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Μὲ τὰ πάθη Του ἐλευθέρωσε τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ πάθη. Μὲ τὰ δικά του δάκρυα, μεταμόρφωσε τὰ δάκρυά μας. Μὲ τὴν Ἀνάστασή Του μᾶς πρόσφερε ἀνάσταση καὶ ἀθανασία καὶ μᾶς ὡδήγηε στὴν υἰοθεσία καὶ θέωση.

Ἀλλ' ὅμως, ἀδελφοί μου, ἡ σημερινή ἡμέρα εἶναι καὶ ἡμέρα ἱστορικῆς ἐπετείου καὶ ἐθνικῆς ἐξάρσεως καὶ ἀναμνήσεων ἀλλὰ καὶ θρησκευτικῶν συγκινήσεων. Κατ' αὐτὴν «ἀνάμνησιν ποιούμεν τῆς θαυμαστῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς κραταιᾶς Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου» στὸν ἀγῶνα τοῦ ἔθνους μας ἐναντίον τῶν ἐπιδρομῶν του, κατὰ τὴν ἐποποιία τοῦ 1940-41.

Ἡ σημερινή ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου συνδέεται μὲ μία διαβεβαίωση καὶ συμβολικὴ ὑπόσχεση τῆς Παναγίας, ὅτι θὰ εἶναι γιὰ τοὺς πιστοὺς μόνιμη σκέπη καὶ προστασία. Ἐδειξε κάποτε σὲ μιὰ ἱερὴ λειτουργικὴ στιγμή μὲ ἔκτακτη ἐμφάνιση τῆς σεπτῆς παρουσίας Τῆς ἐνώπιον τῶν προσευχομένων εὐσεβῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Κυρίου πρέπει νὰ τὴν αἰσθάνεται πάντοτε πρόθυμη νὰ τοῦ προσφέρει τὴν κραταιὰ προστασία Τῆς. Πῶς τὸ ἔδειξε; Ἐφάνηκε νὰ ἀπλώνει τὴν καλύπτρα (σκέπη-μαντήλα) τῆς κεφαλῆς Τῆς ἐπάνω ἀπὸ τὶς κεφαλὲς τῶν προσευχομένων, γιὰ νὰ ἐννοήσουν ὅτι «ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ» καὶ «ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας Κυρίου» μποροῦν νὰ τὴν ἐπικαλοῦνται, ἰδιαίτερος «ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσιν, οἱ κατακαμπτόμενοι ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν». Γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε βεβαία πίστη ὅτι τὴν ἔχουμε διαρκῆ καὶ ἀγρυπνο φρουρὸ μας καὶ σταθερὴ καὶ βεβαία σκέπη μας.

Αὐτὸ τὸ ὄραμα ἐπανελήφθη ποικιλοτρόπως κατὰ τὴ διάρκεια τῶν κρίσιμων πολεμικῶν γεγονότων κατὰ τὴν ἡρωικὴ ἐποποιία τοῦ ἔθνους μας, τὸ 1940-41 καὶ τὸ διαλαλοῦσαν οἱ ἀγωνιστὲς τοῦ μετώπου καὶ ἔφθανε τὸ ἐλπιδοφόρο μήνυμα στὰ μετόπισθεν.

Σὲ ἀνάμνηση δὲ ἐκείνης τῆς θαυμαστῆς καλύψεως τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ λαοῦ μας ὑπὸ τὴν κραταιὰ σκέπη τῆς Παναγίας μας, πανηγυρίζεται καὶ τιμᾶται σήμερα ἡ ἁγία Σκέπη Τῆς καὶ καλεῖται ὁ πιστὸς λαὸς νὰ ἀναγράψῃ μὲ εὐγνωμοσύνη τὰ νικητήρια καὶ τὰ εὐχαριστήρια πρὸς Αὐτήν. Ἀλλὰ καὶ προτρέπεται θερμῶς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας νὰ διατηρῆ καὶ νὰ «ἀναζωπυρῆ» τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς πίστεως καὶ τῆς εὐσεβείας πού γνώρισε κατὰ τὴν ἀγωνιστικὴ περίοδο τοῦ ΟΧΙ τὸ 1940. Τότε πού ὑπῆρξε γενικὴ ἔξαρση τῆς πίστεως. Τότε πού σὲ ὅλους, καὶ τοὺς ἔνοπλους καὶ τοὺς ἀοπλους καὶ τοὺς ἔνστολους καὶ τοὺς μὴ, ἦταν ἐκδηλῆ καὶ διάχυτη ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία ἀπλώνουν τὴν σκέπη Τους καὶ καλύπτουν ἀπὸ τὰ βλήματα καὶ τὶς βόμβες τοῦ ἐχθροῦ τὸ ἀγωνιζόμενο ἔθνος. Ἡ ἐλπίδα καὶ τὸ φρόνημα τῆς νίκης ἐθέρμανε τὶς καρδιὲς τοῦ λαοῦ καὶ ἡ νίκη ἦταν καρπὸς πίστεως καὶ προσευχῆς παρ' ὅλη τὴν ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ καὶ ὑπεροπλία τοῦ ἐχθροῦ. Τὸ δίκαιο τοῦ ἀγῶνος καὶ ἡ παρὰ τοῦ Θεοῦ βοήθεια καὶ προστασία τῶν ἀδικουμένων, ἀποφασίζουν γιὰ τὴ νίκη. Ἐπίκαιρος ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ «Σὺ ἔρχῃ πρὸς με ἐν ρομφαίᾳ καὶ ἐν δόρατι καὶ ἐν ἀσπίδι καγῶ πορεύομαι πρὸς σὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ Σαβαώθ» (Α' Βασιλ. 17-45).

Ἀδελφοί μου, τόσο εἰς τὸ παρελθὸν ὅσο καὶ στὴν ἐποχὴ μας θρασὺ ὑψώνεται τὸ ἀνάστημα, τὸ εἶδωλο τοῦ «ὑπερανθρώπου» ἐναντίον τοῦ δικαίου, ἐναντίον τῆς ἠθικῆς τάξεως, ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Ὅμοιοσδήποτε ἰσχυρὸς ἐπιχειρεῖ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν θέλησίν του, ρυθμίζοντας δυναμικῶς καὶ αὐθαιρέτως τὶς σχέσεις ἀτόμων καὶ λαῶν. Ὅμως, «Ζῆ Κύριος», γιὰ νὰ ἀνακαλέσῃ στὴν τάξιν καὶ νὰ συντρίψῃ κάθε δῆθεν δυνατό. Νὰ προστατέψῃ τὸν ἀδικούμενο καὶ καταδυναστευόμενο καὶ ἐλπίζοντα σ' Αὐτόν.

Ἡ σημερινὴ ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Σκέπης μᾶς καλεῖ σὲ ἀναμνήσεις εὐγνωμοσύνης, γι' αὐτὸ ἀδελφοί, «μνημονεύετε τὴν ἡμέραν ταύτην» (Ἐξοδ. 13, 3-4), γιὰτι ἔχουμε ἀνάγκη τῆς σκέπης καὶ βοηθείας τοῦ Ὑψίστου. Ἐμπρὸς λοιπὸν «τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοί... ἐν μετανοίᾳ», γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ καλοῦμε «τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σὲ ἀνατίθηναι. Μῆτερ τοῦ Θεοῦ φύλαξον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν Σκέπην Σου». Ἀμήν.